

Kirsten Boie'nin "Everything Will Be Alright" Hikayesinin Göç Bağlamında Mekansal Analizi

A Spatial Analysis of Kirsten Boie's "Everything Will Be Alright" in the Context of Migration

İmren Yıldız¹

Öz

Bu çalışma, Rahaf ve ailesinin Suriye'den Almanya'ya göçünü anlatan Kirsten Boie'nin yazdığı hem İngilizce hem de Almanca-Arapça iki dilli olarak yayınlanan "Everything Will Be Alright" ("Bestimt Wird Alles Gut") hikayesi aracılığıyla göçmen ve mülteci kimliğinin inşasında mekanın rolünü araştırmaktadır. Çalışma; hikayede tasvir edilen fiziksel, toplumsal ve psikolojik mekanları ve bu mekanların karakterlerin yerinden edilme, kültürel uyum ve kimlik oluşumu deneyimlerini nasıl etkilediğini araştırmaktadır. Nitel olarak desenlenen bu çalışma, özellikle doküman analizi kullanarak Humus'taki aile evi, kabul merkezleri ve Almanya'daki konteyner konutlar gibi çeşitli ortamların sembolik ve gerçek anlamlarını incelemektedir. Deleuze ve Guattari'nin "yersiz yurtsuz beden", Michel Foucault'nun "heterotopya"sı ve Edward Said'in "mekan ve kimlik" perspektiflerinden alınan teorik çerçeveler, mülteci deneyimlerinin karmaşıklığını analiz etmek için kullanılmaktadır. Çalışma, fiziksel yerinden edilmenin, toplumsal izolasyonun ve tanıdık kültürel kurumların eksikliğinin ailenin yerinden edilmişlik hissine ve kimlik krizine nasıl katkıda bulunduğunu vurgulamaktadır. Ayrıca hikayede okul gibi kamusal alanların tasviri, toplumsal bütünleşme için zorlukları ve fırsatları simgeler. Bulgular, göçmen ve mültecilerin duygusal ve psikolojik manzaralarına dair ayrıntılı bir anlayış sağlamayı, yeni bir kültürel ortama uyum sağlamanın zorlukları arasında kimliklerini şekillendirmede mekanın kritik rolünü vurgulamayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Göç, Göçmen, Kimlik, Mekan, Mülteci.

ABSTRACT

This study explores the role of space in the construction of migrant and refugee identity through Kirsten Boie's bilingual story *Everything Will Be Alright* (*Bestimmt wird alles gut*), published in both English and German-Arabic. The narrative portrays the migration journey of Rahaf and her family from Syria to Germany. The study examines the physical, social, and psychological spaces depicted in the story and how these spaces influence the characters' experiences of displacement, cultural adaptation, and identity formation. Designed as a qualitative inquiry employing document analysis, the study investigates the symbolic and literal meanings of various settings, including the family home in Homs, reception centers, and container housing in Germany. The theoretical framework draws on Deleuze and Guattari's concept of the "deterritorialized body," Michel Foucault's "heterotopia," and Edward Said's perspectives on "space and identity" to analyze the complexities of refugee experiences. The findings emphasize how physical displacement, social isolation, and the absence of familiar cultural institutions contribute to the family's sense of displacement and identity crisis. Additionally, the depiction of public spaces, such as school, symbolizes both the challenges and opportunities for social integration. The study aims to provide a nuanced understanding of the emotional and psychological landscapes of migrants and refugees, highlighting the critical role of space in shaping identity amidst the challenges of adapting to a new cultural environment.

Keywords: Migration, Migrant, Refugee, Space, Identity.

¹ Corresponding Author | Yetkili Yazar: (Arş. Gör. Dr.) Gaziantep Üniversitesi, Gaziantep Eğitim Fakültesi, Türkçe ve Sosyal Bilimler Eğitimi, imrenyildiz@gantep.edu.tr, ORCID: 0000-0001-6610-4871

GİRİŞ:

Göç, edebiyat ve mekan kavramları, çağdaş edebiyatta sıklıkla incelenen ve birbiriyle yakından ilişkili temalar arasında yer alır (Akgün, 2015). Göç, bireylerin ve toplulukların yer değiştirirken deneyimlediği fiziksel, duygusal ve kültürel dönüşümleri ifade eder ve bu dönüşüm süreci, kimlik, aidiyet ve yerinden edilme gibi temaların etrafında şekillenir (Said, 1993). Edebiyat, bu karmaşık deneyimleri anlamak ve aktarmak için güçlü bir araç olurken mekan, bu deneyimlerin hem fiziksel hem de metaforik temsilcisi rolünü üstlenir (Foucault, 1986; Deleuze ve Guattari, 1987). Mekan, göçmen ve mülteci ve mültecilerin aidiyet arayışlarını ve kimlik inşa süreçlerini somut ve soyut düzeyde yansıtan bir çerçeve sunarken bir yandan da yeni toplumsal ve kültürel ortamlarla karşılaşmalarını ve bu ortamlarda var olma çabalarını vurgular (Goodchild, 1996; Topinka, 2010). Said (1978), mekanın bireylerin kimlik algılarında ve kültürel bağlamlarında oynadığı rolü vurgulayarak, coğrafi ve kültürel yer değiştirmelerin kişisel ve kolektif kimlikleri nasıl şekillendirdiğini tartışır. Mekan, göçmen ve mülteci ve mültecilerin yeni ortamlara adaptasyon sürecinde kimlik müzakerelerinin yaşandığı bir arena işlevi görür. Deleuze ve Guattari'nin (1987) "yersiz yurtsuz beden" kavramı, bireylerin yerinden edilme ve yeni bir mekanda kimliklerini yeniden inşa etme süreçlerini anlamak için güçlü bir teorik araç sunar. Bu kavram, göçmen ve mülteci ve mültecilerin kopuş, belirsizlik ve yeniden yerleşme süreçlerinde yaşadıkları zorlukları ortaya koyar. Foucault'nun (1986) "heterotopya" kavramı, sıradan mekanların dışında kalan ve normların dışında var olan bireylerin toplumsal ve kişisel sınavlardan geçtiği alanları tanımlar.

Kirsten Boie'nin (2016) "Everything Will Be Alright" adlı Suriye'den Almanya'ya göç eden Rahaf ve ailesinin hikâyesini -her şeyin güzel olacağını; umudu vadederek- anlatırken göç ve mekan ilişkisini çocuk edebiyatı bağlamında incelemek için zengin bir örnek sunar. Bu hikâyede, fiziksel mekanlar (kabul merkezleri ve konteyner evler) ve toplumsal mekanlar (okul ve oyun alanları) göçmen ve mülteci kimliğinin inşasında önemli bir rol oynar. Anlatı, Rahaf ve ailesinin göç sürecinde yaşadığı fiziksel ve metaforik yolculuğu gözler önüne serer. Mekansal geçişlerin göçmen ve mültecilerin benlik algısını ve toplumsal aidiyet duygusunu nasıl şekillendirdiği bu eserde belirgin bir biçimde işlenir (Marks, 1998; Gökşen, 2020).

Mekanın edebi temsillerdeki önemi göçmen ve mültecilerin yeni ve belirsiz bir ortamda karşılaştıkları zorlukların anlaşılmasında temel bir yere sahiptir. Rahaf'ın ailesinin Suriye'deki sıcak, toplumsal mekanlardan Almanya'daki soğuk ve yabancı mekanlara (kabul merkezlerine) geçişi bireysel ve kolektif kimliğin nasıl yeniden inşa edildiğini ortaya koyar (Dey, 1993). Deleuze ve Guattari (1987)'nin yersiz yurtsuzluk kavramı, Rahaf ve ailesinin yerinden edilme ve yeni bir toplumda kök salma çabalarını anlamlandırmak için uygun bir teorik çerçeve sunar (O'Sullivan, 2006). Bu süreçte fiziksel mekanların sınırları, bireylerin zihinsel ve duygusal sınırları ile örtüşürken aidiyet duygusu ve kimlik inşası, mekansal kısıtlamalar ve olanaklar üzerinden şekillenir.

Foucault (1986)'nun heterotopya kavramı, göçmen ve mültecilerin geçici ve marjinalleşmiş hissettiği mekanları anlamada kritik bir bakış açısı sunar. Boie'nin anlatısında kabul merkezi, Rahaf ve ailesinin toplumsal ve fiziksel olarak dışlandığı bir mekan olarak işlenir. Bu mekan, göçmen ve mültecilerin topluma kabul edilme süreçlerindeki belirsizliği ve istikrarsızlığı temsil eder (Topinka, 2010). Aynı şekilde okul ve oyun alanları da Rahaf'ın kimlik müzakeresinin ve toplumsal entegrasyon çabalarının merkezi bir parçası olarak öne çıkar. Dil bariyerleri ve kültürel farklılıklar, bu sürecin karmaşıklığını artırarak mekanın göçmen ve mülteci kimliğinin şekillenmesindeki rolünü vurgular (Storey, 2007).

Mekanın sadece fiziksel bir alan değil aynı zamanda ideolojik ve duygusal bir yapı olduğunu savunan Said (1993), göçmen ve mültecilerin yeni toplumlarında yaşadıkları mekansal zorlukların kimliklerini nasıl etkilediğini gösterir. Rahaf ve ailesinin Almanya'daki konteyner evde yaşadığı deneyim, Humus'taki geniş ve çok kuşaklı evle keskin bir tezat oluşturur. Bu manzara, göçün getirdiği

kaybolmuşluk hissini ve uyum sağlama zorluklarını yansıtır (Marks, 1998). Bu mekansal zıtlık, ailenin kimlik inşasında yaşadığı mücadeleyi ve duygusal krizleri ortaya koyar. Rahaf'ın okulda yaşadığı dil engeli ve kültürel farklılıklar, onun yeni toplumunda kabul edilme sürecini karmaşılaştırır (Dey, 1993) ve kimlik müzakeresini zorlu bir hale getirir.

Bu araştırma, özellikle çocuk göçmen ve mültecilerin yaşadığı travmaların, kimlik arayışlarının ve mekansal geçişlerin edebi temsillerini incelemektedir. Kirsten Boie (2016) tarafından kaleme alınan ve Jan Birck tarafından resmedilen "Everything Will Be Alright" ("Bestimt wird alles gut") adlı kitaptaki hikayenin odak noktası, Suriye'den Almanya'ya göç eden Rahaf ve ailesinin yaşadıkları olaylardır. Anlatı, göçmen ve mültecilerin yeni bir kültürel bağlamda kök salma çabalarını ve eski yaşamlarına duydukları özlemi, çeşitli ortamları ve mekanları da bir mercek olarak kullanarak sunmaktadır.

Rahaf ve ailesinin Suriye'den Almanya'ya göçünün anlatısı hem fiziksel hem de metaforik mekanın göçmen ve mülteci kimliğinin inşasında nasıl önemli bir rol oynadığına dair derinlemesine bir inceleme sunmaktadır. Bu analiz, kişiselden kamusal, fizikselden sembolik olana kadar çeşitli mekan türlerini karakterlerin deneyimleriyle ilişkilendirerek bu ortamların onların benlik ve aidiyet duygusunu nasıl etkilediğini vurgulamaktadır.

Araştırmanın Amacı

Bu çalışma, Rahaf'ın hikayesi aracılığıyla göçün hem bireysel hem de toplumsal düzeylerde nasıl deneyimlendiğini ve bu deneyimlerin edebi temsillerde nasıl yansıtıldığını araştırmakta ve bu süreçte mekanın rolü vurgulanmaktadır. Çalışma, göçmen ve mülteci edebiyatında mekanın işlevini ve göç deneyiminin çok yönlü doğasını derinlemesine incelemeyi amaçlamaktadır.

Çalışma, belge analizi yoluyla bu alanların sembolik ve gerçek anlamlarını ve uyandırdıkları duygusal ve psikolojik manzaraları araştırmayı amaçlamaktadır. Aynı zamanda hikayedeki mülteci deneyiminin karmaşıklıklarını aktarmak için kullanılan anlatı stratejilerini anlama; yerinden edilme, kültürel müzakere ve aidiyet arayışı temalarına odaklanmaktadır. Çalışma, hikayedeki deneyimlerin metinsel temsillerini yorumlayarak çocuk yazınında yansıtıldığı şekliyle, göçle ilişkili zorluklar ve dayanıklılık hakkında derinlemesine bir anlayış geliştirmeyi hedeflemektedir. Dolayısıyla bu çalışma da "Everything Will Be Alright" hikayesi özelinde mültecilerin deneyimlerini şekillendirmede fiziksel, toplumsal ve psikolojik mekanın rolünün daha derin bir şekilde anlaşılmasına katkıda bulunmakla birlikte göçün ve kültürel kimliğin daha geniş dinamiklerine ilişkin içgörüler sunmayı amaçlamaktadır.

1. Deleuze ve Guattari'nin "Yersiz Yurtsuz Beden" Kavramı

Deleuze ve Guattari'nin "yersiz yurtsuz beden" kavramı, varlıkların mevcut bağlarından veya bölgelerinden koparılması ve yerinden edilmesi anlamına gelir (Deleuze ve Guattari, 1987). Bu yerinden edilme kişide kimlik ve istikrar kaybına yol açar (Deleuze ve Guattari, 1987; Goodchild, 1996; Marks, 1998; O'Sullivan, 2006). Deleuze ve Guattari (1987), toplum tarafından dayatılan katı hiyerarşileri ve sınırları eleştirmek, beden ve mekanın daha açık ve esnek bir şekilde anlaşılmasını savunmak için bu kavramı kullanır. Bu kavram, yerleşik kategorileri ve normları aşan, yeni ifade ve varoluş biçimlerinin ortaya çıkmasına izin veren bir oluş sürecini savunur.

Rahaf ve ailesinin durumunda bu kavram, şu açılardan ele alınabilir:

Kültürel Yer Değiştirme: Ailenin Suriye'den Almanya'ya göç etmesi önemli bir kültürel değişimi temsil eder. Ailenin kimliği, Suriye'de, toplumsal çevrelere ve geleneklerine bağlı, zengin bir geçmişe dayanır. Farklı dili, gelenekleri ve toplumsal normlarıyla Almanya'ya taşınmaları, onları bu kültürel bağlardan mahrum bırakır. Bu yersiz yurtsuzlaşma, ailenin kültürel kimliklerini korurken yeni yaşam

biçimlerine uyum sağlamak için mücadele etmelerini sağlarken bir kaybolmuşluk ya da yönelim bozukluğu hissi de yaratır.

Toplumsal Yerinden Edilme: Humus'ta aile, aynı binada yaşayan geniş aile üyeleri de dahil olmak üzere güçlü bir toplumsal ağa sahiptir. Bu sıkı sıkıya bağlı topluluk, kişiye bir güvenlik ve aidiyet duygusu sağlar. Almanya'da kendilerini hem fiziksel hem de toplumsal olarak izole edilmiş bulurlar. Kabul merkezi ve konteyner konutları, alışkın oldukları topluluk destek sisteminden yoksundur ve bu da köklerinden koparılmış olma hissini daha da tetikler. Bu toplumsal yersiz yurtsuzlaşma, yeni toplumsal bağlantılar kurma ve daha geniş topluma entegre olma yeteneklerini etkiler.

Psikolojik Yerinden Edilme: Yurtsuzlaşmanın psikolojik etkisi derindir. Rahaf ve ailesi, yeni ve çoğu zaman misafirperver olmayan bir ortamda kimliklerini yeniden tanımlama konusunda sürekli bir zorlukla karşı karşıyadır. Tanıdık bir kültürel ve toplumsal bağlamdan yabancı bir bağlama geçiş, onları dünyadaki yerlerini sorgulamaya zorlar. Bu devam eden kimlik krizi, ailenin Suriye'deki anıları ile Almanya'daki zamanları arasında gidip gelmeleriyle daha da derinleşir.

Babanın Deneyimi: Babanın Almanya'da doktor olarak çalışamaması *yersiz yurtsuz beden* için bir metafor olarak görülebilir. Mesleki kimliğinden sıyrılır ve kendini işlevsiz durumda bulur. Eski hayatından kopmuş bir şekilde merdivenlerde oturması, eski rollerinden bağımsız ve yeni bir kimlik bulmak için mücadele eden bir *yersiz yurtsuz beden* olarak varlığını sembolize eder.

Rahaf'ın Yolculuğu: Rahaf'ın sınıftaki ve oyun alanındaki deneyimi, bir *yersiz yurtsuz beden* olma sürecini yansıtır. Yeni bir dilin ve kültürün zorluklarıyla mücadele ederken önceki anlayışlarından sıyrılıp yeni bir toplumsal yapıya uyum sağlar. Hikaye, onun karışıklık ve izolasyon halinden, geçici bir entegrasyon haline geçişini ele alarak, göç bağlamında kimliğin akışkan ve dinamik doğasını vurgular.

2. Michel Foucault'nun "Heterotopya" Kavramı

Foucault'nun Foucault'nun "heterotopya" kavramı, sıradan ortamlardan farklı, "diğer" yerler olarak var olan, sıklıkla toplumsal normları yansıtmaya ya da bozmaya hizmet eden mekanları tanımlar (Foucault, 1986). Heterotopya, gerçek mekanların dışında var olan, toplumsal parçaların farklı bir biçimde düzenlendiği, normların geçersiz kılındığı alanlar ifade eder. Foucault, heterotopyayı gerçek ve hayali mekanların kesişimlerindeki alanlarda olarak kayıtlıdır. Bu kavram, toplumsal düzenlerde ve mekansal değişimlerde farklılık yaratan ve normları sorgulayan bir perspektif sunar (Topinka, 2010). Foucault, heterotopyayı toplumsal yapıların ele alınmasında önemli bir araç olarak görüyor. Toplumun incelenmesinde mekanın özel bir rol oynadığını belirtir ve heterotopya ifadeleriyle mekana bakış açılarını genişletir (Gökşen, 2020). Hikayede birkaç mekan heterotopik olarak kabul edilebilir:

Oyun Alanı: Bu alan, toplumsal etkileşim kurallarının askıya alındığı veya dönüştürüldüğü bir illüzyon heterotopyasını temsil eder. Oyun alanında, çocuklar oyun yoluyla iletişim kurdukları dil engeli önemsiz hale gelir. Ev ve okulun yapılandırılmış ve genellikle zorlayıcı ortamlarıyla tezat oluşturan bir özgürlük ve eşitlik alanıdır.

Evin Dışındaki Merdivenler: Bu konum, babanın kimlik krizi ve mesleğini yapamama durumuyla boğuştuğu eşik alanını temsil eden bir kriz heterotopyası olarak sunulur. Dış dünyanın hareketli yaşamıyla tezat oluşturan, babanın yerinden edilme ve yetersizlik duygularını vurgulayan, düşünceli ve izole bir alandır.

Kabul Merkezi: Almanya'daki kabul merkezi, normal toplumsal kuralların askıya alındığı heterotopik bir alan olarak işlev görür. Mültecilerin ve göçmen ve mültecilerin daha fazla yer değiştirmeyi beklediği bir sınır alanıdır. Bu alan, mahremiyet, kişisel alan ve kalıcılık eksikliği ile karakterize edilir. Mülteci deneyiminin belirsizliğini ve istikrarsızlığını temsil eder ve mültecilere yönelik geniş bir toplumsal

ikilemi yansıtır. Kabul merkezi, göçmen ve mültecilerin ev sahibi ülkede fiziksel olarak bulunduğu ancak toplumsal ve yasal olarak normların dışında kaldığı bir dışlanma mikrokozmosu olarak sunulur.

Konteyner Konut: Konteyner ev bir başka heterotopik alanı temsil eder. Aileyi toplumun geri kalanından fiziksel ve sembolik olarak izole eden geçici bir konuttur. Bu alan, topluluğun tipik yerleşim dokusuna entegre olmadığı için mültecilerin marjinalleşmesine vurgu yapar. Konteynerin mekansal sınırlamaları ve olanaklarının eksikliği, ailenin karşılaştığı yoksunluğu ve zorluğu temsil eder. Humus'taki eski geniş evleri ile sıkışık konteyner arasındaki çarpıcı tezat, yaşam kalitesinin düşmesini, istikrar ve normallik için devam eden mücadeleyi gösterir.

Okul Ortamı: Rahaf'ın gittiği okul aynı zamanda heterotopik bir alan olarak da görülebilir. Öğrenme ve toplumsallaşma yeri olmasına rağmen Rahaf için kültürel müzakere ve kimlik oluşturma alanıdır. Okul ortamı, Suriye geçmişini Alman kültürüyle bir araya getirerek dil engellerini, kültürel farklılıkları ve yeni arkadaşlar edinme zorluğunu aşması gereken bir alan yaratır. Bu ortam hem potansiyel bir entegrasyon yeri hem de -onun akrabaları ile arasındaki farklılıkları vurguladığı için- bir dışlanma alanıdır.

3. Edward Said'in Mekan ve Kimlik Perspektifi

Edward Said'in mekan ve kimlik arasındaki ilişkiyi (Said, 1978; 1993) araştırması, coğrafi ve kültürel bağlamların kişisel ve kolektif kimlikleri nasıl şekillendirdiğini vurgular. Rahaf'ın hikayesi bağlamında, birkaç yön bu dinamiği göstermektedir:

Apartman Kompleksi ve Açık Alanlar: Bu ortamlar, Rahaf'ın ailesinin Almanya'daki yeni hayatlarına yön verdiği mekan ve kimliğin kesişimini vurgular. Apartman kompleksinin fiziksel mekanı, hem bir sığınak hem de bir dışlanma alanı simgeleyen geçiş ortamını yansıtır. Ambulansın varlığı, ailenin savunmasız konumunu ve toplumun onlara ilişkin algısını daha da vurgular.

Oyun Alanı ve Okul: Bu alanlar kimlik müzakeresinin altını çizer. Masumiyet ve oyun alanı olarak oyun alanı, kültürel ve dilsel zorlukların alanı olan sınıfla tezat oluşturur. Anlatı, Rahaf'ın kültürel kimliğini korurken yeni bir kimliğe uyum sağlama konusundaki ikili mücadelesini ele alarak Said'in kimliğin inşası ve itirazı için bir yer olarak mekan fikrini resmeder.

Vatan Kaybı: Ailenin Suriye'den ayrılması sadece fiziksel bir yer değiştirmeyi değil kültürel köklerinden ve kimliklerinden derin bir kopuşu temsil eder. Said'in "hayal gücü coğrafyası" kavramı, mekanın sadece fiziksel bir bölge değil, aynı zamanda ideolojik ve duygusal bir yapı olduğunu da öne sürer (Said, 1978). Rahaf ve ailesi için Suriye, anılar, gelenekler ve aidiyet duygusuyla dolu kayıp bir cenneti temsil etmektedir. Bu kayıp, tanıdık kültürel ve toplumsal işaretlerin yokluğuyla boğuşurken bir sürgün ve özlem duygusu yaratır.

Yeni Bir Mekanda Kimlik Müzakereleri: Almanya'da Rahaf ve ailesi, kimliklerini yeni bir kültürel ve toplumsal çerçeve içinde yeniden inşa etmek zorundadır. Almanca öğrenme, yerel geleneklere uyum sağlama ve yerel toplulukla etkileşim kurma süreci, Suriyeli mirasları ile yeni kültürel çevre arasında bir müzakereyi içerir. Said'in bakış açısı, bu yeni mekanların (sınıflar, kamusal alanlar ve hatta evleri) nasıl kimlik inşası için birer arena haline geldiğini vurgular. Rahaf'ın Almandaki yeterliliği ve Emma ile olan arkadaşlığı, entegrasyona doğru atılan adımları göstermektedir. Ancak bunlar kültürel farklılıkların devam etmesi ve ailenin marjinal statüsüyle karmaşık bir hal alır.

Mekansal Sembolizm ve Kimlik Krizi: Hikâyedeki mekansal ortamlar -Humus'taki evlerinin ihtişamından Almanya'daki konteynere hapsedilmelerine kadar- kimliğin değişen sınırlarını sembolize etmektedir. Said'in analizi, yerinden edilmenin ve sınırların aşılmasının kimliğin yeniden yapılandırılmasına yol açtığını öne sürer. Ailenin yaşadığı fiziksel mekanlar, kimlikle ilgili içsel mücadelelerinin metaforları olarak sunulur. Suriye'deki zengin kültürel yaşam ile Almanya'daki kısıtlı varoluş arasındaki karşıtlık,

kayıp ve yerinden edilme ortasında yeni bir kimlik oluşturmanın psikolojik ve duygusal zorluklarını vurgular.

Yöntem

Bu araştırma, bireylerin ve toplulukların anlamı nasıl oluşturduklarını ve deneyimlerini nasıl yorumladıklarını anlamaya yönelik nitel bir çalışma olarak tasarlanmıştır. Strauss ve Corbin'e (1990) göre nitel araştırma, toplumsal değişimler içindeki yaşanmış deneyimleri, anlatıları, davranışları ve örgütsel çerçeveleri anlamayı amaçlar. İstatistiksel veri analizine dayanan nicel araştırmanın aksine, nitel araştırma, insanların olaylara veya olgulara yüklediği anlamları keşfetmeye odaklanır (Dey, 1993). Bireylerin benzersiz bakış açılarını yakalamada oldukça etkilidir ve nicel yöntemlerin sunamayacağı bir anlayış derinliği sağlar (Storey, 2007).

Bu çalışmada kullanılan birincil veri toplama yöntemi, araştırma konusuyla ilgili görülen belgelerin sistematik olarak incelenmesi ve değerlendirilmesini içeren, nitel bir araştırma aracı olan doküman analizidir (Hodder, 2002). Bu analizin birincil kaynakları, Rahaf ve ailesinin Suriye'deki yaşamlarından Almanya'ya geçiş deneyimlerine odaklanan anlatı metnidir. Özellikle Rahaf'ın hikayesi, göç, kültürel adaptasyon ve kimlik inşası süreçlerine dair zengin nitel veriler sunar. Bu anlatı belgeleri, ailenin Suriye'deki evi, kabul merkezleri ve Almanya'daki konteyner konutlar gibi çeşitli mekanların tasvirlerini ve bu ortamların kimlik oluşumuna nasıl katkıda bulunduğunu incelemeyi içerir.

Çalışma, Deleuze ve Guattari'nin "yersiz yurtsuz beden", Michel Foucault'nun "heterotopya" ve Edward Said'in "mekan ve kimlik" kavramları gibi göç literatürü ve mekansal teorilerden de yararlanmaktadır. Bu teorik yaklaşımlar, göçmen ve mültecilerin kendilerini yeni mekanlarda konumlandırma süreçlerini ve bu süreçlerde yaşadıkları kimlik krizlerini analiz etmek için bir temel sunar. Ek olarak, Edward Said'in "mekan ve kimlik" arasındaki ilişkiye dair perspektifi, göçmen ve mültecilerin mekansal deneyimlerinin kimliklerini nasıl şekillendirdiğini anlamak açısından kritik öneme sahiptir.

4. Fiziksel Alanlar: Coğrafi Yer Değiştirme ve Yer Bağlantısı

4.1. Vatan ve Menşe Kavramı

Ailenin Suriye'nin Humus kentindeki evi yalnızca fiziksel bir mesken değil kimliklerinin merkezi bir unsurudur. Kültürel zenginliği, aile bağlarını ve istikrar duygusunu temsil etmektedir. Bu büyük, çok kuşaklı ev, derin bir aidiyet duygusu sağlayan anılar ve geleneklerle doludur. Ancak Suriye'deki iç savaşın neden olduğu kesinti, onları bu önemli alanı terk etmeye zorlar. Evlerinin kaybı, kimliklerinin olduğu ortamdaki kopuklukları için daha geniş bir kültürel kopuşu sembolize etmektedir. Ailenin Humus'a olan bağlılığı, eski yaşamlarına duydukları özlemde sık sık görülmektedir.

4.2. Yeni Destinasyonlar: Ev Sahibi Ülke Zorlukları

Almanya'ya vardıklarında, aile Suriye'dekilerden çok farklı olan yeni fiziksel alanlara uyum sağlama zorluğuyla karşı karşıya kalır. İlk durakları olan kabul merkezi, bazı eksiklikleriyle geçici ve kişisel olmayan bir ortam olarak hizmet eder. Bu ortam, yeni hayatlarının belirsizliğini ve istikrarsızlığını yansıtır yabancılar olarak statülerini vurgular. Daha sonra ailenin konteyner konutlara taşınması, bu duyguları daha da derinleştirir. Konteynerin sıkışık ve sert koşulları, Humus'taki geniş evleriyle keskin bir tezat oluşturarak yetersiz koşulları ve devam eden yerinden edilmeyi vurgular. Bu yeni fiziksel alan sadece bir mesken değil aynı zamanda dışlanmışlık hissi veren statülerinin ve yeni varoluşlarının bir sembolüdür.

5. Toplumsal Alanlar: Topluluk, Etkileşim ve İzolasyon

5.1. Topluluk ve Etnik Bölgeler

Almanya'da bilindik bir topluluk yapısının olmaması Rahaf ve ailesi için önemli bir zorluk teşkil eder. Çünkü Humus'ta, geniş aileleri, onlara güçlü bir destek ağı sağlamanın yanında kültürel gelenekleri ve kolektif kimlik duygularını da güçlendirmektedir. Almanya'da ailenin hissettiği bu eksiklik, izolasyon duygusuna yol açar. Kabul merkezi ve konteyner konutlar, aynı düzeyde topluluk katılımı sunmaz ve aileyi yeni ortamlarında büyük ölçüde kendi başlarına gezinmeye bırakır. Bu izolasyon, kültürel uygulamaları ve gelenekleri sürdürme yeteneklerini engellemekle beraber yerinden edilme ve kimlik kaybı duygusunu da tetikler.

5.2. Kamusal Alanlar ve Toplumsal Entegrasyon

Hikaye ayrıca ailenin toplumsal bütünleşme için çok önemli olan okullar ve pazar yerleri gibi kamusal alanlardaki deneyimlerini de araştırır. Rahaf'ın okulu, yerel kültürle etkileşim için önemli bir yer görevi görür. Başlangıçta dil engeli ve kültürel farklılıklarla mücadele eder ve bu yeni ortamda kendini yabancı hisseder. Ancak Almanca öğrendikçe ve Emma adında yerli bir kızla arkadaşlık kurdukça okul, potansiyel bir bütünleşme alanı haline gelir. Bu etkileşimler, Rahaf'ın kimlik inşası için hayati önem taşır çünkü ona ev sahibi toplumun normlarına ve değerlerine dair bir bakış sunarken kültürel mirasının unsurlarını korumasına da olanak tanır.

Ancak ailenin diğer kamusal alanlara sınırlı katılımı, entegrasyonun zorluklarını vurgular. Dışlanma ve ayrımcılık deneyimleri yaşama endişesi oluşur. Bu da bu alanları gerginlikle doldurur ve aidiyet duygusunu daha da karmaşık hale getirir. Kamusal alanlarda yabancı veya yabancı olarak algılanma biçimleri, ailenin toplumsal kimliklerini ve öz algılarını etkiler.

6. Kültürel Alanlar: Kimliğin Korunması ve Uyarlanması

6.1. Kültürel Kurumlar ve Dini Mekanlar

Hikaye, belirli kültürel ihtiyaçları karşılayan kurumlara ve dini alanlara erişim eksikliğini, dolayısıyla kimliklerini korumadaki zorluğu vurgular. Suriye'de, bu tür alanlar, günlük yaşamlarının ayrılmaz bir parçasıdır ve gerek kültürel gerekse de dini yaşantılarıyla bir süreklilik duygusu sağlarlar. Almanya'da, bu tür tanıdık alanların yokluğu, aileyi genellikle izole bir şekilde yaşamaya zorlar ve bu da kültürel kimliklerinin zayıflamasına yol açabilir. Rahaf'ın festivaller ve aile toplantıları da dahil olmak üzere Suriye'deki hayatıyla ilgili anıları, yeni yaşamlarında bu kültürel belirteçlerin yokluğunu vurgular ve yabancı bir ülkede kültürel kimliklerini koruma mücadelesinin altını çizer.

6.2. Medya ve Sanal Alanlar

Hikayede açıkça belirtilmese de medya ve sanal alanlar, Rahaf ve ailesinin kültürel kökleri ve küresel Suriye diasporasıyla bağlantı kurduğunu göstermektedir. Bu alanlar, anavatanlarıyla bağlantılarını sürdürmeleri, Suriye'den haberleri takip etmeleri ve diğer Suriyeli göçmen ve mültecilerle etkileşim kurmaları için bir araç sunar. Bu tür bağlantılar, fiziksel kültürel kurumların yokluğunda bir topluluk ve kimlik duygusunu sürdürmek için hayati önem taşır.

7. Psikolojik ve Sembolik Alanlar: Kimliğin İç Manzaraları

7.1. Hafıza ve Hayal Gücü

Rahaf'ın düşüncelerinde ve ailenin kolektif hafızasında, mekanın psikolojik ve sembolik boyutları canlı bir şekilde tasvir edilir. Suriye'deki anıları, evlerinin sıcak, toplumsal atmosferi ve canlı yaşamları, içinde

buldukları mevcut yaşam koşullarının soğuk, kısıtlayıcı koşullarıyla karşılaştırılır. Bu anılar, bir rahatlık kaynağı olarak hizmet eder, ancak aynı zamanda geçmişleri ile bugünleri arasındaki çarpıcı farkları da vurgulayarak kayıp ve yerinden edilme hissini vurgular.

7.2. Bir Yolculuk Olarak Kimlik

Hikaye, kimliği farklı alanlar ve kültürler arasındaki sürekli hareketle şekillenen dinamik ve gelişen bir süreç olarak resmeder. Rahaf'ın Suriye'deki güvenli ve kültürel açıdan zengin bir ortamdan Almanya'daki belirsiz ve zorlu bağlama yaptığı yolculuk, yeniden bir kimlik inşası yolculuğunu temsil eder. Yersizleştirme ve yeniden yerleştirme süreci -tanıdık bağamlardan koparılıp yeni bir hayat kurmaya çalışmak- kimliğin akışkan doğasını yansıtır. Ailenin Suriye'deki evlerinin samimi ortamından Almanya'daki kamusal ve kurumsal alanlara kadar çeşitli alanlardaki deneyimleri, kimliklerinin devam eden müzakerelerine katkıda bulunur. Bu yolculuk, kültürel miraslarının korunması ile yeni bir kültürel ortama uyum sağlama ve entegre olma ihtiyacı arasında denge kurmayı içerir.

8. Anavatan: Humus, Suriye

Konut Ortamı: Aile Evi

Humus'ta ailenin evi, birden fazla nesli barındıran büyük, dört katlı bir ev olarak tasvir edilmektedir. Bu ortam, sadece fiziksel bir yapı değil aynı zamanda kültürel zenginliğin, aile bağlarının ve köklü bir kimliğin sembolüdür. Evin her biri geniş ailenin farklı kollarını barındıran çok sayıda katı, ilişkilerin beslendiği ve güçlendirildiği sıkı sıkıya bağlı bir topluluğu yansıtır. Büyükanne ve büyükbabaların, amcaların, teyzelerin ve kuzenlerin aynı çatı altında bulunması, geniş ailenin günlük yaşamda önemli bir rol oynadığı birçok Orta Doğu kültüründe ortak bir özellik olan güçlü bir destek sistemini ifade eder.

Resim 1: Suriye'deki Ev

Bu ev, çocukların koşuşturduğu sevgi ve kahkaha dolu sıcak bir ortam olarak sunulup istikrar ve güvenliği temsil etmektedir. Rahaf ve Hassan için kuzenleriyle oynayabilme ve çeşitli aile üyeleriyle etkileşim kurabilme yeteneği canlı ve dinamik bir toplumsal alan yaratmaktadır. Ev, gelenekleri,

paylaşılan tarihi ve kolektif anıları bünyesinde barındıran kültürel ve toplumsal dünyalarının bir mikrokozmosudur. Ailenin en üst katta ikamet ettiği mekansal düzenleme, her aile biriminin kendi özel alanına sahip olduğu ancak daha büyük bir bütünün parçası olmaya devam ettiği hiyerarşik fakat birbirine sıkı sıkıya bağlı bir yapı olarak sunulmuştur.

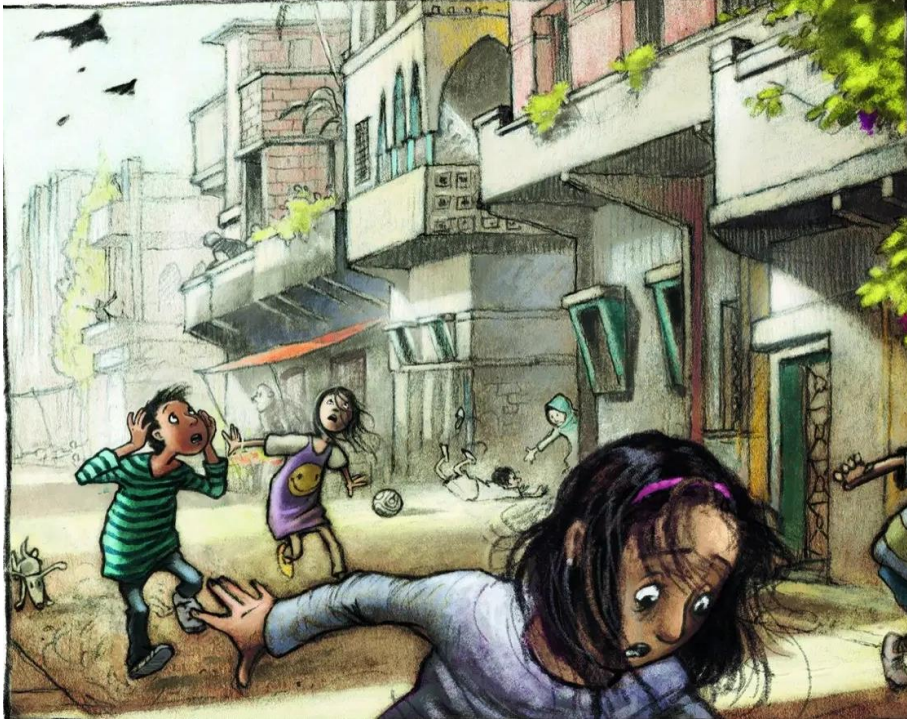
Savaşın Etkisi

Savaşın başlaması bu pastoral ortamı korku ve belirsizlik alanına dönüştürür. İnsanların başının üstünden uçan uçakların tasvirleri, pencerelerin takırdaması ve sürekli bombalanma korkusu, bir zamanlar barışçıl olan mahalleyi bir savaş bölgesine dönüştürür.

Resim 2: Savaşın Başlangıcı

Bir zamanlar güvenliği simgeleyen ev artık savunmasız bir yer haline gelir. Hikaye, uçaklar gelene kadar saklambaç oynayan çocukları canlı bir şekilde anlatır ve şiddetin günlük yaşamlarına müdahalesini vurgular. Uçakların ve bunun sonucunda oluşan yıkımın tekrarlayan imgeleri, masumiyetin kaybını ve normalliğin tanımının tamamen değişmesini simgeler.

Resim 3: Savaş ve Çocuklar

Savaş ayrıca ailenin toplumsal yapısını da bozar. Mahallenin yıkılması ve aile üyelerinin ayrılması, Rahaf ve Hassan'ı dünyalarının kırılabilirliğiyle yüzleşmeye zorlar. Bu fiziksel ve toplumsal alanın kaybı, kültürel ve ailevi bağlarından koparıldıkları için, onların yersiz yurtsuzlaşmalarının başlangıcına işaret eder.

9. Yolculuk: Geçiş Alanları

Suriye'den Almanya'ya

Suriye'den Almanya'ya yolculuk, yerinden edilme temasını vurgulayan önemli bir mekansal geçiştir. Ailenin havaalanları, tekneler ve mülteci kampları gibi çeşitli ara mekanlardan geçişi, durumlarının sınırda olduğunu gösterir. Bu mekanlar geçicidir, genellikle rahatsız edicidir ve belirsizlik durumunu simgeler.

Resim 4: Göç

Mısır'dan İtalya'ya yapılan tekne yolculuğu özellikle hikayenin dram kısımlarından biri olarak sunulur. Küçük, aşırı yüklü teknedeki kalabalık, güvenli olmayan koşullar mültecilerin çaresizliğini ve savunmasızlığını vurgular. Hikaye, yolcuların yaşadığı soğuşu, açlığı ve korkuyu vurgulayarak içinde buldukları durumun tehlikeliliğini pekiştirir. Teknenin kendisi onları tanıdık dünyalarından uzaklaştırıp belirsiz bir geleceğe doğru götüren ve bilinmeyene doğru yaptıkları yolculuğun bir sembolü haline gelir. Rahaf'ın çok değer verdiği Lulla bebeği de dahil olmak üzere eşyalarının kaybı, kayıp temasını ve geçmiş yaşamlarının silinmesini vurgular.

10. Almanya: Yeni Gerçeklik

Kabul Merkezi

Aile Almanya'ya vardığında geçici bir barınak ve bürokratik işlem yeri olarak hizmet veren bir kabul merkezine yerleştirilir. Kabul merkezi, ev sahibi ülkenin günlük yaşamından ayrı, toplumun kenarlarında var olan transit halindeki bireyler için heterotopik bir alandır.

Kabul merkezinin fiziksel koşulları, sıkışık alanlar ve mahremiyet eksikliği, ailenin azalan statüsünü ve yeni çevrelerinin kişisel olmayan doğasını yansıtmaktadır. Bu zorluklara rağmen merkez aynı zamanda geride bıraktıkları tehlikelerden bir rahatlama ve güvenlik duygusu da sunar. Diğer mültecilerin varlığı ve temel ihtiyaçların mevcudiyeti, kırılğan da olsa bir miktar istikrar sağlar.

Kabul merkezi aynı zamanda toplumsal ve kültürel uyumsuzluğun da mekanıdır. Aile, farklı geçmişlere sahip diğer mültecilerle bir aradadır ve yerinden edilmiş insanların bir mikrokozmosu yaratılır. Bu ortam, farklı kültürlerin kesişimini ve yeni bir toplumsal manzarada gezinmenin zorluklarını vurgular. Hikaye, baskın dilin ve geleneklerin yabancı olduğu bir ortamda iletişimin zorluğunu ve kültürel kimliği sürdürme mücadelesini tasvir eder.

Konteyner Konut

Ailenin daha sonra küçük bir Alman köyündeki konteyner konutlara taşınması, başka bir önemli mekansal geçişi işaret etmektedir. Humus'taki geniş evleriyle tam bir tezat oluşturan konteyner ev, ailenin azalan koşullarını ve yerinden edilmenin devam eden deneyimini simgelemektedir. Geçici ve minimalist bir yaşam alanı olan konteyner, durumlarının geçiciliğini ve güvencesizliğinin simgesidir.

Konteyner konutun sınırlı alan ve olanaklar gibi fiziksel kısıtlamaları, ailenin hapsedilmişlik ve izolasyon hissini daha da kötüleştiriyor. Anlatı, mahremiyetin kıt olduğu ve kişisel alan eksikliğinin gerginlik yarattığı bu kadar yakın bir alanda yaşamının zorluklarını anlatıyor. Bu ortam, normallik veya istikrar hissini yeniden inşa etmeye elverişli değil ve bir belirsizlik durumunda olma hissini güçlendiriyor.

Konteyner konutlar ayrıca mültecilerin ev sahibi ülkede karşılaştıkları sosyoekonomik zorlukları da vurgular. Bu durum, onların hem gerçek hem de mecazi anlamda toplumun dışına itilmelerinin görünür bir göstergesidir. Ailenin köydeki daha geniş topluluktan izole olması, yeni ve genellikle misafirperver olmayan bir ortamda yerlerini bulmak için mücadele eden yabancılar olarak statülerini daha da vurgular.

Okul çevresi

Rahaf'ın okuldaki deneyimleri, yeni hayatlarının mekansal dinamiklerine dair farklı bir bakış açısı sunar. Okul, Rahaf'ın ev sahibi toplumun normları ve değerleriyle karşılaştığı önemli bir toplumsallaşma ve kültürel entegrasyon alanıdır. Bu alan hem fırsatları hem de zorlukları temsil eder. Almanca öğrenebileceği, yeni arkadaşlar edinebileceği ve yerel kültüre entegre olmaya başlayabileceği bir yerdir.

Ancak okul ortamı, Rahaf'ın aşması gereken kültürel ve dilsel engelleri de ortaya çıkarır. Dili anlamada başlangıçtaki zorluklar ve alışılmadık gelenekler, uyum sağlamanın zorluklarını vurgular. Rahaf'ın sınıf arkadaşlarıyla etkileşimleri, özellikle Emma ile gelişen arkadaşlığı, yeni bir kültürel bağlamda kimliği yönlendirmenin karmaşıklıklarını gösterir. Okul, Rahaf'ın ikili kimliğini müzakere ettiği ve Suriye mirasını Alman toplumuna asimilasyon tehlikesiyle dengelediği bir alan haline gelir.

Anlatı ayrıca, Rahaf okul ortamında giderek daha rahat hale geldikçe aidiyet temasını da ele alıyor. Dil becerisi gerektirmeyen oyunlar oynamak gibi akranlarıyla bağlantı kurduğu anlar, çocukluğun evrensel yönlerini ve kültürler arası arkadaşlıkların potansiyelini vurgulamaktadır. Ancak Emma'yı bir pijama partisi için ağırlayamama gibi ailenin yaşam koşullarının sınırlamaları, yeni hayatlarının devam eden eşitsizliklerini ve zorluklarını yansıtır.

Genel Mekansal Dinamikler

Hikayenin mekansal analizi, kayıp, uyum ve dayanıklılıkla işaretlenmiş bir yolculuğu ortaya koymaktadır. Ailenin Humus'taki büyük, çok kuşaklı evinden Almanya'daki sıkışık, geçici konteynere geçiş, daha geniş çaplı yerinden edilme deneyimini ve yeni bir aidiyet duygusu arayışını yansıtır. Ailenin yaşadığı her mekan, kimlik deneyimlerini ve algılarını şekillendiren önemli duygusal ve sembolik bir ağırlık taşımaktadır.

Hikaye, hem fiziksel hem de toplumsal mekanın mülteci deneyiminde nasıl kritik bir rol oynadığını göstermektedir. Yerinden edilme ve dışlanma karşısında kültürel kimliği ve toplumsal bağlantıları sürdürmenin zorluklarını vurgulamaktadır. Humus'un savaştan zarar görmüş sokaklarından kabul merkezinin bürokratik sınırlarına ve izole edici konteyner konutlara kadar çeşitli ortamlar, yer ve kimlik arasındaki karmaşık etkileşimi vurgulamaktadır.

Hikaye, Rahaf ve ailesinin yeni çevrelerinin belirsizlikleriyle başa çıkarken gösterdikleri dayanıklılığı; kültürel devamlılığın, zorluklar karşısında uyum sağlama ve hayatta kalma kapasitesinin önemini vurgular.

SONUÇ:

Kirsten Boie'nin "Everything Will Be Alright" hikayesi, Michel Foucault'nun "Heterotopya", Edward Said'in mekan ve kimliğe ilişkin bakış açısı ve Deleuze ve Guattari'nin "Yersiz Yurtsuz Beden" (BwO) kavramı merceklerinden analiz edildiğinde göç bağlamındaki mekansal dinamikler ve kimlik oluşumları hakkında daha kapsamlı bakış açıları elde edilir. Bu teorik mercekler, kültürel, toplumsal ve psikolojik boyutları kapsayan mülteci deneyiminin çok yönlü doğasını aydınlatır. Hikaye, fiziksel, toplumsal ve psikolojik mekanlar üzerinde, mültecilerin, yeni ortamlarda gezinirken, kimliklerini yeniden inşa ederken ve alışılmadık alanlarda bir aidiyet duygusu ararken mücadelelerinin, deneyimlerinin ve dayanıklılıklarının derin etkilerini yansıtır.

Rahaf ve ailesinin hikayesi, fiziksel konumlardan daha fazlası olan çeşitli mekansal unsurlar açısından zengindir. Mekanlar, karakterlerin duygusal durumları, kültürel kimlikleri ve toplumsal dinamikleriyle iç içe geçmiştir. Bu sebeple Rahaf'ın hikayesinde mekan, göçmen ve mülteci kimliğinin şekillenmesinde önemli bir rol oynar. Suriye'den Almanya'ya fiziksel yer değiştirme, çeşitli toplumsal ve kültürel mekanlardaki deneyimler ve içsel psikolojik manzaralar, ailenin gelişen benlik duygusuna katkıda bulunur. Hikaye, tanıdık mekanların kaybının ve yeni ortamlara uyum sağlamanın göçmen ve mültecilerin kimliklerini nasıl derinden etkilediğini gösterir. Yabancı bir ülkede asimilasyon tehlikesiyle başa çıkarken kültürel sürekliliği sürdürmenin karmaşıklığını ve zorluğunu vurgular. Bu ayrıntılı keşif yoluyla hikaye, mülteci deneyimini ve göç bağlamında kimliğin devam eden inşasını anlamada mekanın önemini vurgular.

Hikayenin Almanca-Arapça iki dilli doğası, Arap mülteciler için bir köprü görevi görüp kendi kültürleriyle bağlantılarını sürdürmelerini sağlarken aynı zamanda ev sahibi ülkenin diline ve kültürüne entegrasyonlarını da kolaylaştırır. Bu iki dilli yaklaşım, yalnızca mülteci çocukların kültürel devamlılığını desteklemekle kalmamakla birlikte tüm öğrenciler arasında empati ve anlayışı da teşvik eder. Bu nedenle bu hikaye, iki/çok dilli eğitim kaynaklarının başta iki/çok kültürlü olmak üzere çeşitli öğrenme ortamlarında kültürler arası anlayışı ve bir arada yaşamayı geliştirme potansiyeline örnek teşkil eder.

Etik Standart ile Uyumluluk

Çıkar Çatışması: [TR] Yazar / yazarlar, kendileri ve / veya diğer üçüncü kişi ve kurumlarla çıkar çatışmasının olmadığını veya varsa bu çıkar çatışmasının nasıl oluştuğuna ve çözüleceğine ilişkin beyanlar ile yazar katkısı beyan formları makale süreç dosyalarına ıslak imzalı olarak eklenmiştir.

Etik Kurul İzni: Bu makalede etik kurul iznine gerek yoktur, buna ilişkin ıslak imzalı etik kurul kararı gerekmediğine ilişkin onam formu sistem üzerindeki makale süreci dosyalarına eklenmiştir.

Finansal Destek: Bu çalışma için herhangi bir finansal destek alınmamıştır.

KAYNAKÇA:

Akgün, A. (2015). Edebiyatımızda Göç ve Göçmen Edebiyatları Üzerine Bir Değerlendirme. *Göç Dergisi*, 2(1), 69-84

Boie, K. (2016). *Bestimt Wird Alles Gut*. Germany: Klett Kinderbuch.

Corbin, J. M. ve Strauss, A. L. (1990). *Basics of Qualitative Research: Grounded Theory Procedures and Techniques*. Sage Publications.

Deleuze, G. ve Guattari, F. (1987). *A thousand Plateaus: Capitalism and Schizophrenia*. University of Minnesota Press.

Dey, I. (1993). *Qualitative Data Analysis: A User-Friendly Guide for Social Scientists*. Routledge.

Foucault, M. (1986). Of Other Spaces: Utopias and Heterotopias. *Diacritics*, 16(1), 22-27.

Goodchild, P. (1996). *Deleuze and Guattari: An Introduction to the Politics of Desire*. SAGE Publications Ltd.

Gökşen, E. (2020). Tanpınar'ın Beş Şehir'ine Foucault'nun Heterotopyası Üzerinden Bakmak. *Hacettepe Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları (HÜTAD)*, (33), 143-159. doi:<https://doi.org/10.20427/turkiyat.650441>

Hodder, I. (2002). The Interpretation of Documents and Material Culture. D. Weinberg (Ed.), *Qualitative Research Methods* içinde (s. 266-280). Biographical Research.

Marks, J. (1998). *Gilles Deleuze: Vitalism and Multiplicity*. Pluto Press.

O'Sullivan, S. (2006). *Art Encounters Deleuze and Guattari: Thought Beyond Representation*. Palgrave Macmillan.

Said, E. W. (1978). *Orientalism*. Pantheon Books.

Storey, J. (2007). *Human Resource Management: A Critical Text*. London: Thomson.

Topinka, R. J. (2010). Foucault, Borges, Heterotopia: Producing Knowledge in Other Spaces. *Foucault Studies*, (9), 54-70. doi:<https://doi.org/10.22439/fs.v0i9.3059>

Extended Abstract

Introduction

Migration, as a complex socio-cultural phenomenon, encompasses the multifaceted experiences of individuals and communities as they transition from one geographical and cultural context to another. The narratives surrounding migration often delve into the intricate processes of identity formation, cultural adaptation, and the psychosocial ramifications of displacement. In literary discourse, these themes are frequently explored through the portrayal of space and place, which serve not only as physical settings but also as symbolic representations of the characters' inner worlds and societal status. Kirsten Boie's "Everything Will Be All Right" ("Bestimmt wird alles gut"), a bilingual story presented in English and German-Arabic, narrates the journey of Rahaf and her family from war-torn Syria to Germany. This narrative offers a rich tapestry for exploring the role of space in constructing migrant identities, highlighting the emotional and psychological landscapes navigated by the characters amidst their displacement.

The primary objective of this study is to analyze the role of different spatial settings in the narrative and their impact on the characters' experiences of identity crisis, cultural assimilation, and the quest for belonging. By employing theoretical frameworks such as Deleuze and Guattari's "Body without Organs" (BwO), Michel Foucault's "heterotopia," and Edward Said's exploration of "space and identity," this research aims to provide a nuanced understanding of how these spaces function within the narrative. These frameworks enable a comprehensive analysis of the ways in which physical, social, and psychological spaces contribute to the characters' negotiation of their identities in a new cultural context.

Method

This study employs a qualitative approach, specifically utilizing document analysis to examine the narrative's depiction of space and its implications for the characters. Document analysis is an effective method for uncovering the latent and manifest content within literary texts, allowing for an in-depth exploration of thematic and symbolic elements. The primary sources of data include narrative descriptions of key settings such as the family home in Homs, the reception centers, and the container housing in Germany. Each of these settings is scrutinized for its symbolic and real-world implications, reflecting the characters' evolving sense of self and their interactions with these environments.

The analysis is informed by several theoretical frameworks. Deleuze and Guattari's BwO concept explores the fluid and deterritorialized nature of bodies and identities, emphasizing the potential for new forms of existence beyond established societal structures. Michel Foucault's concept of heterotopia refers to spaces that exist in opposition to or apart from normative societal spaces, often embodying a complex set of relationships between the real and the imagined. Edward Said's insights into space and identity focus on the ways in which geographic and cultural dislocations influence the construction of personal and collective identities. These frameworks collectively provide a robust lens through which to examine the narrative's treatment of space and its effects on the characters' identity formation.

Results and Discussion

The findings of this study reveal a complex interplay between space and identity in "Everything Will Be All Right." The family home in Homs is depicted as a locus of cultural richness, familial bonds, and a deep sense of belonging. This space is not merely a physical structure but a repository of memories and cultural heritage, embodying the family's collective identity. The destruction of this home due to the Syrian conflict marks a significant rupture in the family's sense of identity, initiating a profound journey of displacement and identity reconstruction. This portrayal aligns with Edward Said's concept of "imagined geographies," where space is imbued with cultural and emotional significance beyond its physical attributes.

Upon their arrival in Germany, the family encounters a series of spaces that underscore their marginalization and exclusion. The reception centers, characterized by their transient and impersonal nature, function as heterotopic

spaces in Foucault's sense. These centers symbolize the liminality of the migrants' existence, positioned between the familiarity of their homeland and the unknowns of their future in the host country. The lack of privacy and the bureaucratic nature of these spaces further exacerbate the characters' sense of dislocation and insecurity.

The transition to container housing intensifies these themes of isolation and marginalization. The container homes, depicted as cramped and inadequate, highlight the socio-economic challenges faced by the family. This setting serves as a stark contrast to their previous home in Homs, reinforcing the narrative's exploration of loss and the struggle to maintain a sense of normalcy. The physical constraints of the container housing mirror the psychological constraints experienced by the characters, as they navigate a new cultural landscape while grappling with their diminished social status.

The narrative also delves into the psychological dimensions of displacement through the lens of the BwO. The concept of the BwO encapsulates the characters' experiences of identity deconstruction and reformation, as they are stripped of their previous roles and forced to adapt to new societal expectations. This is particularly evident in the father's experience, who, despite being a qualified doctor, is unable to practice his profession in Germany. His sense of disempowerment and dislocation is vividly portrayed in scenes where he is depicted sitting on the stairs, a metaphor for his liminal status and struggle to find a new identity.

Edward Said's perspective on space and identity is further exemplified in the portrayal of public spaces such as schools. These spaces are arenas for cultural negotiation, where the characters confront the challenges of integrating into a new society. Rahaf's experiences at school, including language barriers and cultural misunderstandings, underscore the dual pressures of preserving her cultural heritage while assimilating into the host culture. The school's role as a site of potential integration and exclusion highlights the complexities of identity formation in the context of migration.

Conclusion

In conclusion, Kirsten Boie's "Everything Will Be All Right" provides a profound exploration of the interplay between space and identity in the context of migration. Through the theoretical lenses of BwO, heterotopia, and space and identity, the narrative offers a rich analysis of the characters' experiences of displacement and cultural adaptation. The study reveals how physical, social, and psychological spaces are integral to the characters' identity formation, highlighting the critical role of space in shaping the migrant experience. The bilingual nature of the book further underscores the dual challenges and opportunities faced by migrants, serving as a valuable educational resource for fostering empathy and cultural understanding in diverse learning environments.